

glemme, at naar det er udløbet, staar den danske Stat i en overordentlig vanskelig Stilling, fordi det ønskes, at der her skal være et dansk Foretagende. Men den Kreds af Mænd og Institutioner, som overhovedet evne at løse den Opgave, som alene Driften af dette Foretagende vil være, vil her i Danmark være uhyre begrænset. Det forekommer mig derfor, at særlig de Medlemmer, der ere ængstelige overfor, hvad de kalde Kapitaltruster, maa nære stor Ængstelse for, at de faa Institutioner, der her i Landet vilde kunne optræde som lejesøgende, kunde slaa sig sammen og sætte den danske Stat Stolen for Døren paa en saadan Maade, at Staten maatte blive i højeste Grad uheldigt stillet. Og ved et langt Lejemaal ser jeg ikke rettere, end at Forholdet blev i Virkeligheden ganske det samme for den danske Stat som ved det Koncessionsforslag, overfor hvilket vi her ere stillede, hvor Staten kan indløse Foretagendet om 60 Aar. Jeg har i alt Fald den Tro, at et Anlæg, der er etableret med privat Kapital, vil være anlagt baade mere praktisk og i alt Fald med langt større Sparsommelighed, end naar det er bygget af en Stat, og at derfor den danske Stat om 60 Aar vil være adskilligt heldigere stillet, hvis den overtager et privat anlagt Foretagende, end om den selv havde etableret det.

Det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds sagde, at det foreliggende Lovforslag betød, at vi solgte St. Thomas. Intet kan være mere fejlagtigt. Som jeg allerede har paaapeget, drejer det sig kun om et Havneanlæg indenfor St. Thomas' Havn, og vel at mærke et Anlæg paa en Grund, der i Øjeblikket ikke er Landgrund. Det drejer sig om Etableringen af et Anlæg i det aabne Vand, saa at Koncessionshaverne ville blive nødt til, hvis de have Brug for mere Land, at købe det hos Kystejerne. Alt Land, som den danske Stat vil komme til at overdrage til Koncessionshaverne efter Forslaget, er kun Ruperts-klippen, altsaa et ganske værdiløst Klippe-stykke. Endvidere nævnedes det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds, at Koncessionshaverne ville kunne opkræve, hvilke Bolværksafgifter de ville, og derved misbruge Samfundet. Maa jeg henlede Opmærksomheden paa det ligefremme Forhold, at det kun formelt bliver Koncessionshaverne, der komme til at bestemme Bolværksafgifterne, reelt bliver det deres Konkurrenter, der komme til at bestemme dem. Det, det her drejer sig om, er et konkurrerende Foretagende, hvor man san-

delig ikke kan stille hvilke som helst Fordringer, for man maa indrette sig efter det praktiske Liv, altsaa efter, hvad Konkurrencen paabyder.

Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) udtalte, at Staten vil komme til at gøre en meget daarlig Forretning, hvis Foretagendet derude ikke reusserer, idet Staten maa overtage det til Pari-Kurs. Forholdet er i Virkeligheden, at Staten ikke har nogen som helst Forpligtelse til at overtage dette Foretagende. Hvis det gaar daarligt, er Stillingen om 60 Aar ganske som nu med den Undtagelse, at der paa en forholdsvis ringe Del af St. Thomas er etableret et Stykke Land, som ikke eksisterer nu. Det er den eneste Forandring, der her er foretaget.

Jeg skal derefter vende mig til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin). Han udtalte, at det foreliggende Koncessionsforslag kun bød fem Mænd for en umenneskelig lang Aarrække en Bunke Rettigheder. Det blev af det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) nævnt, at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds var en fuldgyldig Repræsentant for den danske Handelsstand og for dansk Kapital. Jeg maa sige, at med al Respekt for det ærede Medlem paa andre Omraader kan jeg efter de Udtalelser, han er kommen med med Hensyn til Stabelpladser, absolut ikke opfatte ham som Repræsentant for dansk Foretagsomhed, for den danske Handelsstand, endsige for dansk Kapital. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds udtalte altsaa, at det ved denne Koncession for en umenneskelig lang Aarrække kun drejede sig om for Staten at bortgive Rettigheder. Maa jeg da minde det ærede Medlem om, at dette med at se store Goder paa anden Mands Grund ofte kun bunder i en Fiktion. Man har et gammelt Ordsprog, som siger, at der altid gror den bedste Sæd paa anden Mands Ager, og jeg tror, det ærede Medlem skal lægge sig dette paa Sinde i denne Sag. Der vil frembyde sig store Vanskeligheder, naar denne Sag skal udføres, og vi se jo atter og atter, at Koncessions-søgerne ingenlunde bestemt love, at et Foretagende som dette skal opstaa. De haabe at kunne gennemføre det, men nogen Sikkerhed føle de ikke. Det virkelige Forhold er, at Koncessionssøgerne under visse Omstændigheder kunne opnaa betydelige Rettigheder, men disse Rettigheder indtræde først, naar de have fore-